

Litania (Obrzędy chrztu dzieci 53). Cel. podchodzi do dzieci.

Egzorcyzm (Obrzędy chrztu dzieci 54)

Nałożenie rąk (Obrzędy chrztu dzieci 57). Cel. podchodzi do chrzcicielnicy.

Poświęcenie wody (Obrzędy chrztu dzieci 59—60)

Chrzest (Obrzędy chrztu dzieci 64—73). Cel. przychodzi do ołtarza.

Przygotowanie darów ofiarnych.

Modlitwa nad darami: Otwórz, Panie, bramy niebios przygotowującym dary chleba i wina, aby dzięki uczestniczeniu w ofierze eucharystycznej zasłużyli na udział w społeczności świętych. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Prefacja I na zwykłe niedziele lub I zwykła.

Modlitwa eucharystyczna II, z dodaniem:

...oraz całym duchowieństwem.

Pamiętaj także, Panie, o dzieciach, które dzisiaj przez chrzest włączyłeś do rodziny twojej, aby wielkodusznie postępowały za Chrystusem, Synem Twoim.

Pamiętaj także o braciach naszych...

Przed Ojciec nasz, zamiast: Wezwani zbawiennym nakazem, tekst z *Obrzędów Chrztu dzieci* 76. Następuje dalszy ciąg *Mszy św. Rodzice i rodzice chrzestni* powinni przystąpić do *Komunii św.* ewentualnie pod dwiema postaciami.

Śpiew na Komunię: Umiłowani, obecnie jesteśmy dziećmi Bożymi, ale jeszcze się nie ujawniło, czym będziemy.

Modlitwa po Komunii: Módlmy się: Spraw Panie, aby tajemnica śmierci i zmartwychwstania Twojego Syna, którą głosiliśmy uczestnicząc w Najświętszej Ofierze, swą sakramentalną mocą wspomagała nas w wyznawaniu jej życia. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Pan z wami!

Błogosławieństwo (Obrzędy chrztu dzieci 79)

Śpiew: Uwielbiaj duszo moja...

Kraków,

Ks. WŁADYSŁAW BOMBA CM

Ks. Jerzy Chmiel

SZKICE HOMILII CHRZCIELNYCH

(numeracja czytań wg *Obrzędów chrztu dzieci*)

160. *Woda ze skały (Wj 17,3—7)*

Przeczytaliśmy tekst Księgi Wyjścia, co do którego starożytności nie ma wątpliwości. Może zapytacie, po co Kościół odczytuje takie sta-

re historii, kiedy przyjmuje do swego grona nowo narodzonego człowieka? Odczytujemy ów epizod z dziejów wędrówki narodu wybranego przez pustynię dlatego, że zawarta jest w nim historia człowieka wchodzącego do społeczności nowego narodu wybranego, jakim jest Kościół. Odczytujemy tę historię dlatego, że zawarte jest w niej słowo Boga przemawiającego do każdego człowieka. Bóg przemawia poprzez historię — spóbujemy z tej historii wprowadzić dla siebie wnioski.

Synowie Izraela rozbili obóz na pustyni. Jest to obraz sytuacji człowieka w świecie. Nie dlatego, żeby świat miał być pustynią, lecz ze względu na trudy życia ludzkiego, które można porównać do trudów człowieka przebywającego na pustyni. Lud pragnął wody. Woda jest artykułem pierwszej potrzeby na pustyni. Bez wielu rzeczy można, i trzeba, się obejść na pustyni, bez wody nie można się obejść. Cierpiąc brak wody lud szemrał przeciwko Mojżeszowi.

Człowiek nie może nie upominać się o swoją tożsamość, nie może nie pytać się, k i m j e s t. Nie może nie szemrać, kiedy nie znajduje odpowiedzi na podstawowe pytania swojej egzystencji. To jest jego ludzkie prawo, podobnie jak ludzie przebywający na pustyni mają prawo do wody. „Czy wyjście z Egiptu ma stać się przyczyną śmierci ludu wybranego na pustyni?” — oto pytanie, które pojawia się na ustach dzisiejszego człowieka w formie: „czy Bóg, w którego wierzę i któremu ufam, opuści mnie w trudnościach?”. Mojżesz, przywódca narodu, którego Panem był sam Bóg, występuje jako pośrednik. Zrazu targany wątpliwościami i bojący się, otrzymuje wyraźny rozkaz Pański. Ze skały wypływa woda.

Nowo narodzony człowiek nie kłopotuje się jeszcze o swoją przyszłość. To jest prawo niemowlęcia, że rodzice winni mu tę przyszłość zabezpieczyć. Przynieśli więc rodzice niemowlę do kościoła, ażeby w ten sposób odbyło się pierwsze spotkanie nowo narodzonego człowieka z Chrystusem na oczach ludu. Skała symbolizuje Chrystusa; zostało to wyraźnie stwierdzone przez św. Pawła w 1. Liście do Koryntian (10,4): *a skałą był Chrystus*.

Człowiek tak jak potrzebuje wody do życia, tak też potrzebuje łaski Bożej do swego pełnego rozwoju. Woda podtrzymuje życie biologiczne, sakrament chrztu inicjuje życie duchowe. Sakrament ten dokonuje się na oczach społeczności wiernych, tak jak Mojżesz na oczach starszyzny izraelskiej uderzeniem łaski w skałę wyprowadził zeń wodę. Miejsce, w którym dokonuje się ten obrzęd chrzcielny — to kościół parafialny, ośrodek i serce naszej społeczności chrześcijańskiej. Tutaj w księgach chrzcielnych zostanie wpisane imię ochrzczonego, podobnie jak zostały nam przekazane nazwy Massa i Meriba — miejsce wypłynięcia wody na pustyni.

Historia zaspokojenia pragnienia, jakie nękało naród wybrany w jego wędrówce przez pustynię, powtarza się w historii nowo ochrzczonego dziecka. Jezus Chrystus spotyka się z człowiekiem i w Kościele

zawijazuje się przymierze — przyjaźń między Bogiem a człowiekiem, potwierdzona przez ryt polania wodą. To Chrystus w działaniu sakramentalnym jest sprawcą tego, że człowiek wchodzi w zakres nowego życia.

„Przyszła nareszcie chwila ciszy uroczystej,
Stało się — między ludzi wszedł Mistrz — Wiekuisty
I do historii, która wielkich zdarzeń czeka,
Dołączył bijografię każdego człowieka...”

(C. K. Norwid, *Rzecz o wolności słowa*)

W tej „chwili ciszy uroczystej”, chwili sakramentalnego „wypłynięcia wody”, prosimy Boga, aby — jak stanął na skale, na Horebie, przed Mojżeszem — tak też był obecny w tych świętych obrzędach. Bo Pan jest rzeczywiście w środku nas!

*

161. *Pokropię was czystą wodą i oczyszczę was od wszelkiej zmayı* (Ez 36,24—28).

Zebraliśmy się, ażeby dokonać obrzędów chrztu świętego. W jakiś sposób spełniają się słowa proroka: *zbiore was spośród ludów... i przyprowadzę was z powrotem*. Jesteśmy tutaj zebraniem Ludu Bożego, to znaczy Kościołem, reprezentowanym przez wspólnotę lokalną. Jest to zebranie całej rodziny, przyjaciół, sąsiadów i wszyscy mamy brać czynny udział, aby okazała się wspólna wiara i wyraziła wspólna radość, z jaką nowo ochrzczoney przyjmuje się do Kościoła (zob. *Wstęp ogólny 7; Wstęp chrztu 4*).

Pokropienie czystą wodą jest nawiązaniem do dzieła stworzenia. *Duch Boży unosił się nad wodami* — czytamy w Księdze Rodzaju. Bóg w ciągu dziejów zbawienia przygotował wodę przez Siebie stworzoną — potop, przejście przez Morze Czerwone, chrzest Jezusa w Jordanie, wypłynięcie krwi i wody z boku Jezusa na krzyżu (zob. I formuła poświęcenia wody, *Obrzędy* n. 60).

Oczyszczenie od wszelkiej zmayı to odpuszczenie wszystkich grzechów. Oczyszczenie od wszystkich bożków to „wyniesienie ze stanu naturalnego do stanu przybranych synów” (*Wstęp ogólny 2*). Serce nowe i duch nowy to fakt, że ochrzczeni stajemy się nowym stworzeniem, że jesteśmy nazwani synami Bożymi i nimi rzeczywiście jesteśmy (zob. 1J 3,1).

Wreszcie formuła końcowa *będziecie moim ludem, a ja będę waszym Bogiem* wskazuje na przymierze zawarte między Bogiem a nowo narodzonym i nowo ochrzczoneym człowiekiem. Bóg wielokrotnie zawierał przymierze z narodem wybranym. Bóg zawarł przymierze z Kościołem, Chrystus ustanowił to Nowe Przymierze, a mianowicie Nowy Testament we Krwi swojej (por. 1Kor 11,25), powołując Nowy Lud Boży (por. KK 9). Bóg zawiera przymierze z każdym człowiekiem.

Dzieje się to w chwili chrztu. To, co było przepowiedziane przez proroka Ezechiela, spełnia się w naszej obecności.

*

162. *Woda wypływająca ze świątyni niesie życie* (Ez 47,1—9.12).

Widzenie proroka jest symbolem nowej czystej religii. Tam, gdzie była pustynia, przepływająca woda zasiewa życie. Nowo narodzony człowiek otrzymuje życie Boże. Świątynia jest symbolem Kościoła, woda wypływająca spod progu świątyni to sakramentalne obmycie wodą, któremu towarzyszy słowo i które niesie z sobą życie łaski. Człowiek, który prowadzi proroka, to obrzędy chrzcielne — święte teksty i gesty, które Kościół uczynił obecnie bardziej zrozumiałymi dla nas i które winniśmy uważnie śledzić, nie tracąc nic z ich wymowy i znaczenia.

Pręt mierniczy owego tajemniczego męża będzie w jakiś sposób wymierzał rozwój dziecka — dziecko będzie z pomocą Bożą wzrastać fizycznie i psychicznie. Trzeba, ażeby również wzrastało *d u c h o w o*. Trzeba, ażeby ta łaska otrzymana przez chrzest pomnażała się, przybierała jak ów strumyk zamieniający się stopniowo w potok, a potem we rwącą rzekę. Owe tysiąc łokci (około pół kilometra) to symbol dni i miesięcy formacji człowieka, formacji stopniowej — „do kostek, do kolan, do bioder” — i nieodwracalnej („już nie można było przejść”).

To nakłada pewien *o b o w i ą z e k* na nas tutaj obecnych. „Niemowlę bowiem przed i po chrzcie ma prawo do miłości i pomocy ze strony wspólnoty” (*Wstęp* 4). W szczególności rodzice dziecka „mają obowiązek doprowadzić dziecko do poznania Boga, którego przybranym synem się stało, oraz przygotować do przyjęcia bierzmowania i uczestnictwa w Eucharystii” (*Wstęp* 5,5). Życie będzie wzrastać jak poziom wody, niech świadomość religijna dziecka rozwija się proporcjonalnie do wzrostu psychicznego, by dorósłszy nie zostało ono porwane przez fale nieujarzmionych problemów.

Módlmy się o to, aby życie Boże zapoczątkowane w nowo ochrzczonym człowieku wzrastało otaczane miłością i opieką członków Ludu Bożego.

Kraków

Ks. JERZY CHMIEL